

[Erik Hansen.]

der kan være behov for et sådant „brandkorps“ af konsulenter, når noget skal sættes i gang.

Forslaget til folketingsbeslutning som helhed indebærer efter vores opfattelse mange gode ting. Der er tanker, som vi har den største sympati for, og som vi kan tilslutte os. Skulle der lyde et enkelt suk, skulle det være det, at om man havde startet lidt tidligere eller havde været mere villig på et tidligere tidspunkt, så kunne vi måske have været længere fremme.

Må jeg sige til allersidst, at der er et vældigt menneskeligt behov for samarbejde, for medvirken. Det kan slet ikke diskuteres, og det findes såvel i den private som i den offentlige sektor. Det er også givet, at med større virksomheder er der et stigende behov for at føle sig med i arbejdet. Der bliver jo færre på ledende poster. Vores samfund er inde i en udvikling, hvor der bliver færre muligheder for at blive selvstændig, og det vil sige, at der bliver et stadig stigende behov for, at medarbejdere i underordnede stillinger også kan føle, at de er med. Det er dem, som føler, at de ikke i tilstrækkelig grad tages med på råd, som ikke bliver opfordret til at give råd, og som nok er uundværlige, fordi de står på en vigtig plads, men der lægges måske for lidt mærke til dem. Det er menneskeligt set efter min og mit partis opfattelse meget væsentligt, at man tager hensyn til dette, men der ligger også en dynamik i disse ting, hvis man virkelig får skabt trivsel på arbejdspladsen.

Vi ser med velvilje på forslaget, og vi deltager gerne i opfordringen til regeringen om at arbejde videre med problemerne.

Frandsen: Det forslag, som vi skal tage stilling til i dag her ved første behandling, er en del af et større kompleks, som vi vil komme til at tale meget om i dette forår og også i næste folketingssamling formentlig, nemlig spørgsmålet om hele arbejdsmarkedsområdet, om indflydelse og om ejendomsretten til produktionsmidlerne, spørgsmålet om arbejdsretten, om arbejderbeskyttelse og en hel række andre ting.

Vi har allerede i dag ved behandlingen af SF's forslag om mægling i arbejdsstridigheder været inde på et andet aspekt af arbejdsmarkedsspørgsmålene. Det var lidt

beklageligt for SF at høre på, at man fra alle partiers side, også fra regeringens og socialdemokratiets side, var afvisende over for det forslag. Jeg håber ikke, der heri ligger en antydning af, at man ligesom lægger den linje, at de ting, vi kommer med, ikke er så gode, mens vi nu hører, at et forslag som det, det konservative folkeparti her kommer med, får en mere positiv modtagelse. Det skulle gerne være sådan, at også de forslag, vi fremsætter her i tinget, får en lidt mere positiv modtagelse.

Det forslag, som er fremsat af det konservative folkeparti, behandler nogle meget væsentlige problemer også set ud fra vores synsvinkel. Både spørgsmålet om indflydelse på selve arbejdspladsgulvet og indflydelse i bestyrelserne er noget, som vi lægger megen vægt på. Så er spørgsmålet blot, om man har løst problemet på den rette måde i det foreliggende forslag.

Med hensyn til samarbejdsudvalgenes udstrækning til principielt alle områder og med hensyn til repræsentation i aktieselskaber for store virksomheder med 100 ansatte og derover, ja, da er det ikke et spørgsmål om at få sådan nogle organer, det er et spørgsmål om, hvilke beføjelser vi giver disse organer og institutioner. Det karakteristiske ved det konservative folkepartis forslag er den samarbejdsopfattelse, som tydeligt kommer til udtryk i forslagets punkt 3, hvor man lægger vægt på, at det er et spørgsmål om samarbejde mellem arbejder og arbejdsgiver. Vi har ikke noget imod, at man samarbejder, men det, det primært må dreje sig om, er, at de ansatte får dispositionsret over en række forhold. Så længe vi ikke har ejendomsretten, ja, så må det dreje sig om, at man langsomt, men sikkert inddrager dele af dispositionsretten. Det kan ikke være et spørgsmål om at få institueret nye organer eller organer andre steder. Det er et spørgsmål om, hvilke beføjelser vi giver dem.

Det, vi kender hidtil til samarbejdsudvalgene, viser jo, at det kan ikke være tilfredsstillende for de ansatte. Der må mere vidtgående reformer til, og det vi vil lægge vægt på, er spørgsmålet om arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet. Hvor meget vil man gribe ind dér? Hvilke beføjelser vil man dér tage fra arbejdsgiveren og give til de ansatte? Spørgsmålet om afske-